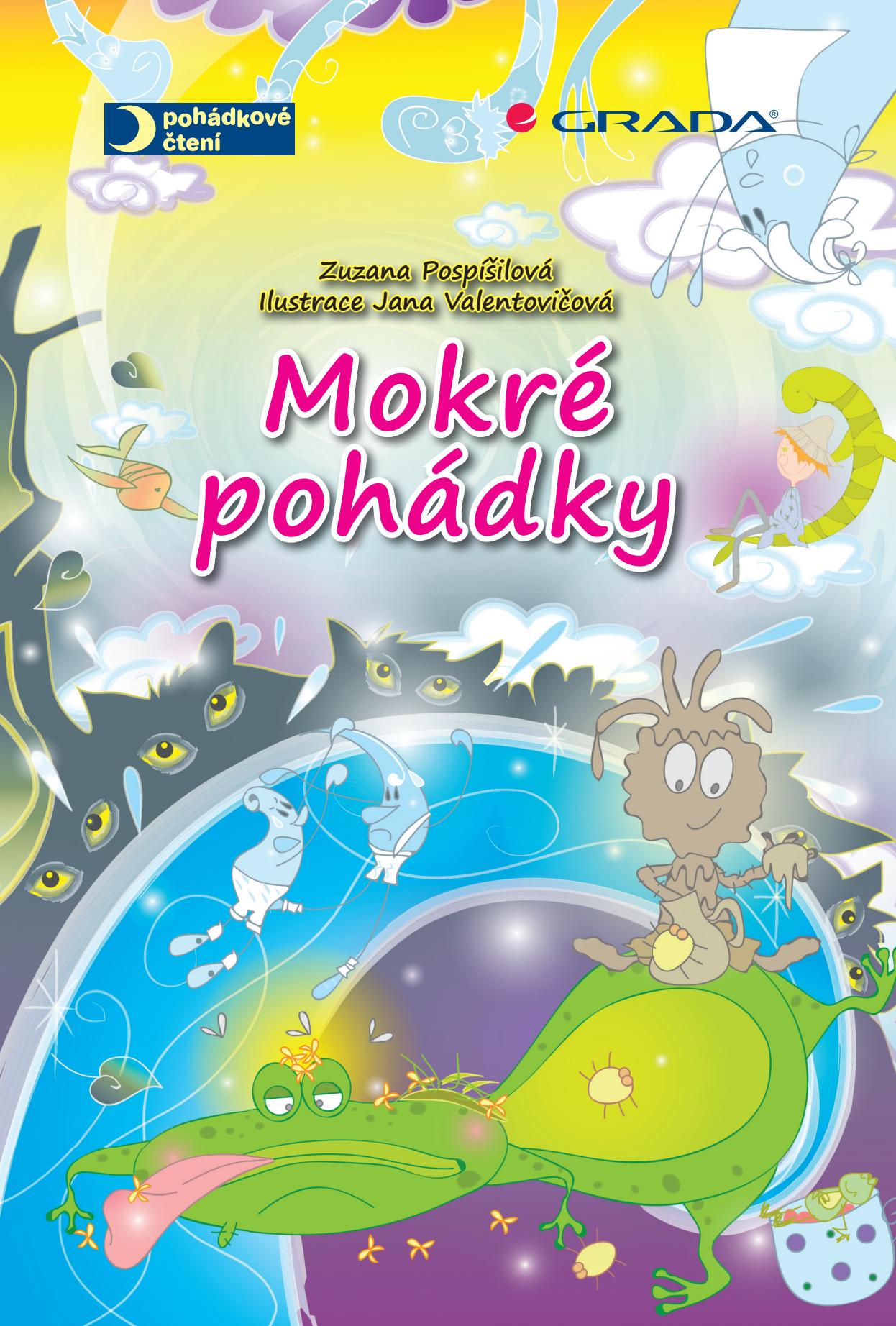

 pohádkové
čtení

 GRADA®

Zuzana Pospíšilová
Ilustrace Jana Valentovičová

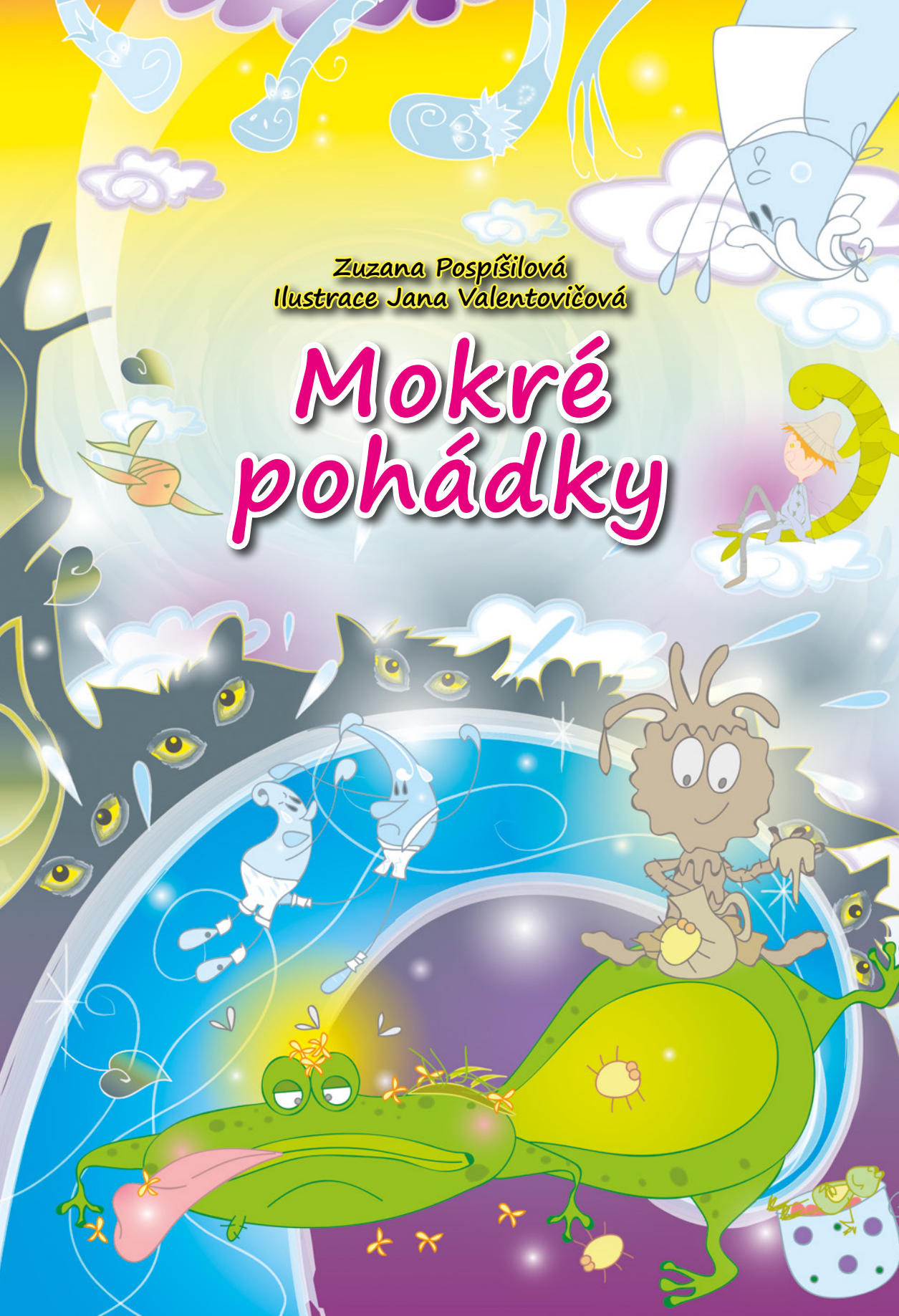
Mokrě pohádky

Zuzana Pospíšilová
Ilustrace Jana Valentovičová

Mokrě pohádky

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Mgr. Zuzana Pospíšilová
MOKŘÉ POHÁDKY

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 5264. publikaci

Ilustrace Jana Valentovičová
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Návrh obálky Jana Valentovičová
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 120
Vydání 1., 2013

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a. s., 2013
Cover Illustration © Jana Valentovičová

ISBN 978-80-247-4470-4

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-8672-8 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-8673-5 (ve formátu EPUB)

O chlubitivém rybáři

Bylo parné léto a lidé trávili většinu času u vody. Někteří se koupali, jiní se opalovali, ale byli i tací, kteří u vody jen seděli s rybářským náčiním v ruce a chytali ryby. U jednoho malého rybníka, kterému neřekli jinak než Hastrmaňák, seděli ve stínu vrbiček tři rybáři. Potichu si povídali o svých úlovcích.

„Jednou jsem ulovil kapra velkého jak štika,“ řekl jeden z nich, který měl na hlavě klobouk se širokou krempou.

„To je možné,“ souhlasně přikývl druhý. „Mně se tady taky podařil pěkný úlovek. Při měsíčních paprscích a těsně po dešti berou ryby jak divé. Musel jsem jich polovinu nechat plavat, abych došel domů. A jedna štika dokonce byla velká skoro jako sumec!“

Třetí z rybářů významně pozvedl ukazovák pravé ruky. „Pánové, to bude tím, že o zdejší rybník se stará nějaký hastrman. Kdysi ho prej někdo zahlíd, a tak ho hastrman utopil.“

„O hastrmanovi jsem už taky slyšel všelijaké povídačky,“ přikývl první z rybářů, ten s tím kloboukem, „vrtalo mi to hlavou, a tak jsem se šel zeptat na úřad, jestli se tady v tom rybníce už někdy někdo utopil.“

„A co ti řekli?“ byl zvědavý druhý rybář.

„Nic. Vysmáli se mi. Je to prý docela mělký rybník. Co svět světem stojí, se tu prý nikdo neutopil.“

„Ale na každém šprochu pravdy trochu, jak říká lidové moudro,“ rozumoval třetí rybář. Předtím opět významně pozvedl ukazovák, tentokrát na levé ruce.

Najednou to ve křoví za nimi zašustilo a všichni tři, vystrašení povídáním o hastrmanovi, se polekaně svalili ze svých stoliček na jednu hromadu.

Z křoví vykoukla hlava dalšího rybáře. „Co tady vyvádíte?“ zeptal se pobaveně. Rozhrnul křoví a s plnou rybářskou výbavou si to šinul přímo k nim. „Najde se tu ještě jedno místočko pro mistra rybáře?“ zeptal se nafoukaně. „Vy jste, koukám, začátečníci, že jo?“ zasmál se, když se ostatní tři rybáři sbírali ze země.

Než něco namítli, čtvrtý rybář, který se považoval za mistra světa, prohlásil: „Určitě nebudete mít nic proti tomu, když vás něčemu přiučím!“

Ostatní tři rybáři se po sobě otráveně podívali a první z nich, ten s kloboukem na hlavě, řekl: „My tady jen tak odpočíváme a povídáme si. Je to lepší než sedět v zakouřené hospodě.“ Doufal, že nově příchozího odradí.

Druhý z rybářů jeho plán pochopil a přisadil si: „Tady ani žádné ryby neberou!“

„Tady úřaduje hastrman a ryby dává jen na příděl,“ dodal třetí.

„Nesmysl! Takovým povídačkám už ani děti nevěří!“ zasmál se čtvrtý rybář a položil na zem kufřík s návnadami.

Ve vrbových větvích to zaševelilo. Možná že si jen vítr pohrával s mladými lístky, ale znělo to jako tlumený, ale srdečný smích.

„To byl určitě hasrman!“ pozvedl výstražně ukazovák třetí rybář.

Rybářský mistr se ale nedal odradit. Rozložil prut, na vlasec přivázal háček a na háček napíchl kuličku z chlebového těsta jako nástrahu.

„Ted' něco uvidíte!“ kasal se, když nahodil háček na vodu. Téměř okamžitě mu dával plovák na vlasci znamení, že se pod hladinou něco děje. Zbylí tři rybáři na sebe házeli nechápavé pohledy, ale když chlubílek vylovil jen pivní plechovku obrostlou vodními řasami, dusili v sobě smích.

„To byla jen rozcvička,“ nenechal se domýšlivec vyvést z míry. „Teď teprve něco uvidíte!“ zaklonil se, aby měl prut za zády a podařilo se mu rychlým švihem hodit háček co nejdál. Švihl prutem, ale háček se mu zapíchl vzadu do kalhot. Rybář udělal salto ve vzduchu a i s prutem přistál ve vodě.

„To byla další rozcvička?“ zeptal se se smíchem třetí rybář.

Vychloubáčného rybáře to i tentokrát nechalo v klidu. Vylezl z vody a zamířil ke svému kufru se třpytkami, vlasci a návnadami. „To byl jen malý technický problém,“ řekl, jako by se nechumelilo, „vyměním háček a ukážu vám, jak se chytají velryby!“

Když rybář otevřel svůj kufr, nestačil se divit. Jeho rybářské nádobíčko zmizelo a místo něj se z kufru vyvalilo hejno hladových komárů. A hned se pustili do nafoukání rybaře. Ostatních tří rybářů si ani nevšimli.

Když chlubitivý rybář i s hejnem komárů zmizeli z dohledu, rybáři na sebe překvapeně hleděli. Mlčení prořízl až třetí z nich, který prohlásil: „A pak že tady není hastrman!“

Ve vrbovím to souhlasně zašumělo a rybáři uznale přikývli.

Kouzelný pramínek

Jakub se rád toulal po horách. Procházel lesy a mýtinami, sbíral přitom maliny, jahody, houby a jiné lesní plody. Povídal si se zvířaty a byl spokojený.

Jednou se stalo, že Jakuba stihla v lese bouřka. Schoval se před deštěm, aby nepromokl na kůži, ale se zdržením nepočítal. Brzy se setmělo a les vypadá potmě

docela jinak než za denního světla. Najednou Jakub nevěděl, kudy má jít. Dopředu, dozadu, vlevo, nebo snad vpravo? Rozhlížel se na všechny strany, ale ať se koukal, jak se koukal, les vypadal všude stejně.

„Nedá se nic dělat, tak tady dnes přespím. Dvakrát pohodlné to sice nebude, ale je to pořád lepší než někde zabloudit,“ řekl si sám pro sebe a klekl si na zem, aby nahmatl měkké místočko, na kterém by mohl složit hlavu.

Usnout se mu však nedařilo. Každou chvíli se ozývalo strašidelné soví houkání a další zvuky, které ani nedokázal rozpoznat. V noci býval většinou doma v posteli. A za zamčenými dveřmi ho žádné zvuky nemohly rozházet. Po celodenní procházce spal vždycky jako dub. Teď to ale bylo něco docela jiného.

Po chvíli na něj mezi vrcholky stromů vykoukl měsíc a Jakubovi se ulevilo. Konečně trochu světla! Zkoumavě se kolem sebe podíval. Jeho pohled sklouzl i na hromádku zetlelého listí pod nějakými keři. Měsíční světlo mu nedovolilo poznat, o jaký keř jde. Opatrně rozhrnul hromádku. Byla mokrá a listí se mu lepilo na ruce. Hrábl do hromádky ještě jednou a ještě jednou, pak si obdivně pískl a řekl: „Páni, ona je tady snad nějaká lesní studánka! Spaní ke mně ne a ne přijít, tak ji zatím aspoň vyčistím!“ Dokud byl měsíc v prů-